

„Cucu” la Caransebeș.

Cântă Cucu fără greș,
Cântă la Caransebeș
Unde sinodul cuminte
A ales un nou Părinte
Pe călugărul cinstit
Miron Cristea poreclit,
Care acum o să le fie
Cap cuminte'n eparchie.
Cucu plin de mulțumire
Ii șoptește cu iubire:
— «Miroane, Măria Ta,
Tu cârja când vei lua,
Să cauți bine unde-i da:
Să cureți biserica
De tot natul ticălos,
Cum a făcut și Cristos.
Dar întâi privește'n roată
Și sparge spurcata gloată
Ce sfridile'n eparchie
C'o nemernică Burghiel!
Pune-o bine pe točilă
Șo'nvârtește fără milă
Până-i face-o cum e acu
Bun de lăpadat la dracu.

— «Miroane, Măria Ta,
Cu aceștia când vei găta,
Apucă-te și plivește
Buruiana ce tot crește
Și'n siminar și p'afară —
Fire-ar lumii de ocară!

Bătrânii cari s'au mutat
Agrul Ție lau lăsat:
Dă cu plugul, trage brazdă,
Că doar acum Tu ești gazdă.

Samână sămîntă bună
In biserica st' bună,
Ca rodind cu miile
Să umpli câmpiile:
Să vestească 'n deal și'n vale
Că sfinte-s mâinile Tale!

Ești la mijlocul vieții,
In puterea tinereții
Și la lucrul dimineții.
Cine lucrează o zi'ntreagă,
Doamne! mult poate să dreagă.
Cel ce nu lucră nimica:
Și ce-au dres alții — el strică.

Preoții să-i îndreptez
Și la cap să-i luminezi:
Ca turma s'o păstorească.
Nu tot milă să cerșească!
Congrua n'ar fi baș rea,
Dar, vezi că leagă de ea:
Să te rogi în limbi streine!
Iar ție nu'ți șade bine:
Să lapezi ce-ai moștenit
Pentru'n creștar ruginit!

Îndreaptă-i, Măria Ta,
Și Neamul când va afla:
Te va binecuvânta!!
Acum Cucu vă salută
Și cu bucurie multă
Vă urează: Să trăiți
Mulți ani Duni și fericiți!

Aiararea sau meșterea bețivului

(Ajuns acasă târziu noaptea)

... Oare unde-i casa? ...

Să bat la fereastră... știe nevasta
— și apoi știe și eu de e a mea; —
Să bat la poartă, servitoarea va
crede că-i amantul ei; — să trec pe
la vecini, mă simțesc câinii;... Ce
bine ar fi: să fiu un câine: aș sări
peste gard; — să fiu o mătă și mai
ușor; — dar încă o pasăre, cum aș
mai zbura!...

Cânele ușor..., mătă mai ușoară...
pasărea și mai și....

— Ha, ha, ha!

— Cine ride?...

— Eu și dracu!...

— Ba nu dracu, ci eu, zice dela
spate un polițist care luându-l de gu-
ler îl duce la primărie!

De pre sate.

Dascălul Guta din Fenlac era să se lo-
vească de «Guta» și a nimărit oblu, și
drept în episcopul Ghiura Iancului. Ace-
sta izbindul de banca școlii îi zice: «Dar
lovască-te guta, ce te lovești de mine?»

Pecând să se întâmple a treia izbîtură,
sare la mijloc dascălul Sfridelanț și strigă:
«Ho, ho!! De cap, fraților, că țoa-
lele-s pră bani! — Apoi: dacă aveți chef
de păruială, mars la conzistor — nu în
școală!»

Hora jidovilor.

Hopa, țupa, Khobele
Khe s'a dus și Wekerle.
Și umplut ulițele
Cu tot coalțele.
Las se duche, hai și vai
Șaidiridi, di, di-n, dhai!

Vine achuma Héderváy!
Și fi iare Șari-váry!
Noi ținem cu cel mai tare
Și caphatham gescheft mare!
Las să vie, hai, hai hai,
Șaidiridi, di, di-n, dhai!

Ungur prost, el vre să fie
Limba lui la cătănie,
Și se pune vama mare
La vungurește hotare.
Neamtu ride-și nu dai
Șaidiridi, di, di-n, dhai!

Hasta place la jidani:
Se fi punga chind fi vai!
Rumun, Slovac, și mai prost:
Ei nu dai niș «Tatăl nost...»
Noai dhem thot, dar nu dhem
[bani:
Șaidiridi, di, di-n, dhai!

„Minte verde.”

Doi prietini stau la gura uliței și vorbesc.

A: Vezi, mă, omul ce trecu pe aci, are încă mintea verde.

B: Nu striga așa tare, că te aude.

C. (auzind să întoarcă): Ce? Eu, eu? eu minte verde? — Ce minte verde, explică-te, frate!

A: Păi, iubite, așa zice nația când vede un om frumos, oblu, sănătos: »uite la el: ce om verde!« Adecă li aseamănă cu pomul cel mai tare, mai sănătos și mai verde.

C. se duce mulțumit.

A. (cătră B.): Vezi, că într'adevăr C încă e tot cu mintea verde: toate le crede. Eu am înțeles și aseamănat mintea lui cu: »po ama verde«, adecă neocaptă!

B: De-ar înverzi și a ta!

Schintei din înțelepciunile Cucului

Omul cuminte să trăvutește; — dar cel avut nu totdeauna să cumintește.

Vântul curăță aerul; — acimile — chii. — Suspinele inima, — focul metalele, — birtul punga, — mândrele sănătatea, — nebulia mintea, — mormântul — ce a mai rămas!

Bucuria prefăcută
Insemnează moarte scurtă.

Gura zimbitoare
Nu e serbătoare!

De cât s'at de aur, mai bine pâne de — grâu; că, fie sfațul cât de strălucit, tot nu-l poți gusta, dar din pâne, fie cât de uscată —

Tot mănânci odată.

„Dă dzîua ta.”

Când fusăși mai cirăriel,
Ca și tras print'un iniel,
Ai avut un cuc grăbit,
Care mult ci-o păcălit.

Tie când ti-o cântat cucu
Cie pusăși dă loc pă lucru.
Nu să numeri ani și ban',
Numa tăt cucu dă-i golași.

Ti-o cântat cucu odată —
Cocostărcu cu o fată
Ti-o cântat dă două ori
După fiecie și fișiori

Dă vr'o că va ani încoășie
Tu nu ai oțără pașie.
Tăt măriți pra-i tăt fișiori
Și fiecile țile 'nsori.

Și ori-cum fași, ori-cum socoți
Să cie schepi dă ici nu poți,
Că dai gineri, ru-orî dă
Și acasă tăt mia ai.

Dară deie Domnu sânt,
Că cu' nșietu și pră rând'
Să'i așădzi pră tătî cu binje
Să gângiască și la cinie.

Tu baș vriei, ca să mă viedz,
Nu pot dzău, și să mă credz,
C'aș vini io bucuos
Să văd cât iești dă fălos.

Da cu mine-ai miei lș șiși
Nu baș am bani niși d'opinsi,
Ca să viu la cin' pră jos
Să-ți zic: să fi sănătos.

Dar' zăconu nost îi fracie,
Când niș oțără dăparce
Să scriem în o pistnală
Pră hârcie d'ăia goală.

Tăt șie noi vriem să dorim
Lu ortacu să-i pofcim,
Ba și mai dă mulce-ori
La praznic, la sârbători.

D'ăia și io mă grăbieșc
Tăt biniele să'ți dorieșc
L'ata ziua norocită
Sârbătoare întreită:
»Zilie bune, fericie,
Dă rău, dă boală scucite,
Numili lu Dumnedzău
Să cie mântuie dă rău.»

Iară lu Doamnă soție
Sănătacie, bucurie,
Dă năcazuri să nu sciti,
Să trăiți, să 'nbătrâniți.

Dar' la cinăra mireasă
O viață pria aliasă
Cu-al iei mire mult iubit
Să trăiască fericit.

Și celiediu cel mai af
Să nu aibă nici un bai,
Să fiți cu toți sănătoși
Și la mulți ani tăt voioși.

Aș fi vrut, ca să'ți mai scriu
Și mai mulcie, da nu sciu,
Că 'nzădar îmi tăt bat capu,
O săcat, mai scie-l dracu

Pătru din Cimisoara.

*) Gratulare »Cucului« — de ziua numelui.

De la școală.

Nuțu (de șase ani) vine dela școală.
Tatăl: No, Nuțule dragă, cum e la școală?

Nuțu: Intocmai ca la noi acasă: și 'colo m'au bătut!

Partea literară.

Cronioă săptămânală.

S'a pornit, ca și la Nizza,
Danț frumos în carnaval,
Danțul noilor miniștrii
Cu al lor »vot universale.

Lukács n'a putut să țină
Ce Coroanei îi promise.
În urmăre, la »presidiu»
Scurt, dar cert, se compromise.

Khuen vine totdeauna,
Când se »ncurcă »n țară sfatul,
Vine mai ales atunci,
Când se mânia împăratul.

Când s'a săturat de »pacturie
și de-atâta »lari-fari.»
Când n'a ajutat vorba bună,
Atunci »bun» e... Héderváry

Și de nu se împacă »n grabă
Taica Justh cu neica Franți,
Ei atunci, să țineți minte,
Vin la urmă și... drabanții.

S'ar mai împăca băieții,
N'ar fi lucru de mirare
Dară cin' să fie »dadă?»
Car' să fie »al mai mare?»

Căci pericolul e groaznic,
Ora catastrofei sună, —
»Motul», »votul» o să vie!
Și fantoma nu'i mincună.

Noua lege electorală
E ca o sperietoare:
Când aud de ea, toți conții
Schimbă iute din picioare.

Democrații însă saltă,
Iar socialiștii sbiară:
»Vot egal azi tuturor»
»Se cuvine »n astă țară.»

Căci, dacă cu toții una
Suntem, — când ne cere biruri,
Mă întreb: de ce unora
Numai să le faci hătiruri?

Mă întreb. Dar vezi, răspunsul
Îl las lor pe altădată,
Când și Camera din Pesta
N'o mai fi așa suchiată.

De vrea Khuen, poate stă
Și cu noi de vorbă — o leacă,
Dacă Banul mai din vreme
Spada n'o s'o bage »n teacă.

Și un altul, sau alți zece
Noi miniștrii or să vie,
Ce are a face, vin și pleacă,
Asta-i soarta lor, se știe.

O se vie însă odată
Apă și în baltă seacă.
Va veni și vremea noastră,
Dar atunci... nu mai pleacă!

Haralamb Oălămb.

Olga

De: Ioan Rusu-Șirianul.

(Urmare și fine.)

Peste câteva zile Olga avu o scenă și mai violentă cu mama ei.

— Astia-s apucături cari pot abate gândul unor găște de 14—15 ani, zise Olga.

— Va să zică vrei să țe pierzi cu de-săvârșire?

— Să mă pierd? Cum se vede, mamă, că n'ai iubit nici odată cu sfîntenie! Dar eu mă simt înălțată.

D-na Blajan nu înțelegea însă platonismul ficei sale, și sfârși certând-o laspru și poruncindu-i să aibă totul împachetat pe a doua zi.

— D-ta cu adevărat vrei să mă ascunzi! Nu uita însă că ori unde m'ai duce, inima are să ție cu mine.

— Georginei scrie-i că a trebuit să plecăm subit, iată de ce nu mai mergem.

Pentru a mări pățimea fiicei sale D-na Blajan, nu putea să facă ceva mai sigur decât despărțind-o de Iulian, aproape brusc. Scrisorile ce ei schimbă în acest interval, ceia-ce d-na Blajan bănuia, dar nu putea să împiedice, era poezia dulce a vieții lor.

Și de unde până acum relațiunile dintre mamă și fiică (totuși erau suportabile d'aci în colo Olga avea mai putea suferi purtarea de grijă a mamei sale.

Iată de ce la Ploești, unde se duseră în casa d-nei Păunescu, sora d-nei (Blajan, umbla un căpitan în pensie, bărbat care putea să fie și de 40 dar și de 50 ani. Gurile rele spuneau că face curte d-nei Păunescu. Destul că toată ziua era tot p'acolo.

Cum Olga era fascinată, căpitanul fără multă introducere și ezitare, o ceruse dela maică-sa. Se bizuia omul pe o moșie frumoasă ce avea pe valea Prahovei.

— Și d-ta m'ai ția mamă?

— De ce nu. (D-) căpitan Georgescu este om foarte cum se cade, Are și avere și pensie.

— Va să zică un fel de țarg... Ici ținerețe, colo titlu și bani! Vai, mamă...

— Rău faci că tot țalegi. O să culegi. Împlinesti deja douăzeci și patru de ani, și ce a rămas dela tatăl tău te puțin de tot: zestrea ta!

— Fă ce vrei și cu aceasta, mamă, numai de sufletul meu să nu țe atingi.

Scurt, între mamă și fată era un războiu. Invinsă însă rămase mama. Olga avu adică țaria să reziste și ademenirilor și terorizărilor de tot felul. D-na Blajan înțelese astfel că n'are la ce să mai stea prin România și să kolinde pe la băile de p'acolo. Se întoarse deci acasă.

Că avea ochii »n patru, ca Olga să nu prea întâlnească des pe Iulian, de sine se înțelege. Numai de un lucru nu-și da seamă, când i-se pune piedici, dragostea crește.

Neputându-se vedea mai des în familie Olga și Iulian căutau să se întâlnească în taină.

Din România Olga se întoarse pe la începutul verei. A stat ca în azil acolo și a avut abia o zi de plăcere, când pentru serbările de 10 Maiu, Iulian și Georgina s'au dus și ei la București. Olga a cumpănit adică lucrurile așa fel, că s'au întâlnit în gara dela Ploești, de funde nu mers împreună.

Când la văzut Olga tremura de emoțiune și puțin i-a lipsit să nu i-se arunce lui Iulian în brațe.

Confident n'au putut să vorbească însă decât acum, după ce ajunseră acasă.

plâns de bucurie ca un copil, când se văzu în fine, singură cu el. El chemase, sub pretext că se simte rău, pe când bătrâna era dusă în oraș.

Vara ce urmă, fu pentru dânsii un felicitu. Doctorul și soția sa plecară la țară, să stea vara întreaga la mama sa. Un sat drăguț, Lunca, ascuns p'o vale dulce, strânsă între doi muți. Georgina venise într'o zi cu trăsura s'o ducă și pe Olga, să stea acolo cât îi va plăcea. Și cum să nu se ducă? Doar planul întreg era al ei și al lui Iulian.

Venise cu Georgina și Geta, copila lui Iulian, o mândrețe de copilă; blondă cu părul ca aurul, ochii mari albaștrii, ca cicoarea, fața plină în culoareatrandifurului, sglobie, dulce la glas, în cât când își împreuna mânuțele grase — și zicea: »Vino, leliță, vino cu noi». Olga de pe patul de moarte s'ar fi sculat s'o urmeze.

Se și dezvoltase între Olga și Geta o iubire unică în felul ei. Geta deși era îndestul de atașată de mama ei vitregă, totuși din momentul ce o văzuse pe Olga nu se mai despărția de ea. O îmbrățișa cu atâta gingășie, în cât părea că desmierdările ei, talmăcesc patima duiosă ce tatăl ei simțea pentru Olga.

D-na Blajan numai cu anevoie se lăsa pe Olga. Și cu o condiție să nu stea mai mult de 4—5 zile, că îi e urât fără ea.

Adevăratul motiv îl știa însă numai ea și Olga.... Nici în groapa cu lei n'ar fi lăsat-o mai greu. Dar, în sfîrșit, Georgina insista, Geta se ruga și ea; Olga împachetă pentru o vară întreaga....

N'a rămas palmă de pământ p'acolo de care să nu se fi legat, pentru Olga, a mintirea unor ore de cerească fericire.

Adesea pleca numai cu Geta, Iulian stia însă totdeauna unde și mergând în talea lor, să le cheme, că masa-i gata până pe Geta alerga după câte un fluture pri legea flori să le dea mămăitei, Olga da buzele și ființa întreagă și-ar fi dat o pradă lui Iulian.... Sub cerul liber lăsând să-i ajungă căldura molesitoare a soarelui dintre munți, în mijlocul unei poene înflorite, pe țărnul rîului ce curgea sgomot, ori la umbra vre-unui arbore gigantic, pretutindeni iubire, iubire..... Și când nu putea să-i vorbească lui Iulian de valurile dulci în care își scălda sufletul, o desmierda pe Geta, cărei îi săruta ochii și sprâncenele și gurița, cea ca o cirasă, în cât adesea îi venea să creadă că ființa asta nici nu este pământeană, fluxul amorului cast dintre ea și Iulian.

Zadarnic d-na Blajan îi scria să vină acasă. Să plece? Dar i-s'ar fi părut Olgei un sacrilegiu, ca și când ai lua bunăoară, la goană privighetoarea care-ți cântă ca trimisă de D-zeu... Dar dacă fie-care clipă ar fi fost o zi și s'atunci i s'ar fi părut că prea au trecut iute cele șase săptămâni cât a stat acolo.

Sta într'o odaie cu Geta. Când nu putea să doarmă ori să deștepta în decursul nopții, se așeza la fereastră întredeschisă și visa—trează. Din grădina venea un parfum de flori amestecat cu miremele brădetului.

Așa a surprins-o odată Iulian, care se întorcea târziu dela preotul din sat; unde se ducea destul de des, să facă politică cu un vicar.... Dar poate oare floarea să și închidă potirul din naintea fiuturei?... Cum o să și uite ea acele clipe! Parcă Iulian s'a și genat să se apropie de fereastră. Cum a cuprins-o peste mijloc. Fiori ne mai simțiți au cuprins-o. O, și cât e mulțumit cerului, după ce a rămas singură, pentru că i-a dat ei țarie și lui virtute de a scăpat de ispita clipelor în care nu mai judeca cu mintea ci se mistuia într'un foc, în cât toate fibrele ființei sale una erau cu sufletu-i beat de fericire.

Se sărutaseră de atâtea ori și totdeauna rămănea transportată. Îmbrățișările scriu a

cesteia le simțea însă într'una, și se apringea, că ardea ca para focului gândindu-se la desmerdările lui pline de patimă... Nu, nu se va putea mărita în veci, zadarnic căpitanul Georgescu îi tot scia mamei sale. Va trăi iubind pe Iulian. Nici că-și poate închipui o fericire mai mare. Și desigur, fericirea supremă este să te mistui în dor.

Pe Geta o adusesse cu sine, la oraș. Se înțelege că astfel îl vedea și pe Iulian. D-na Blajan nu știa ce să facă de supărare. Vedea că relațiunea dintre ei și Iulian devenea tot mai strânsă și fără ședință bădărană, nici un cuvânt n'ar fi putut să zică lui Iulian. De altminteri, oricât l'ar de îngrijată. Geta o anima și pe ea. Ea ca-și o pasăre dulce în casă. Mai târziu de când cu scena dintr-o noapte, când în casă domnea un aer pesimist. Geta îngerul acesta de copilă adăuga în casă veselie. Și d-na Blajan nu făcea nimic extraordinar când Geta spunea că ar fi sfârșit pe Geta la dansa pe care Iulian o dăduse.

În toamna și iarna colindă pe lângă familia trairă în ce e mai bun război: ca o singură familie.

Intr'o dată mă înțeleg și pe Olga apăsă și se gândi. Se va ține în băgătură. Doctorul îi scrie și îi scrie de îngrijire. Olga însă nu făcea nimic. Bătaiea multă prin păcui. Ea se ține a va povoi, în cât numai gândurile de braț putea umbla și sufla un cât ce se îngheață la și spri. Olga însă se ține a că ea tot n'ar avea a cât ce va să-i pona, că nu se văzuseră de câteva zile așa, numai simțuri.

În prescripse medicamente și o sfătui că se culce în pat.

A doua zi Olga îi era încă și mai rău. Junghiturile o țineau tot mai tare. Iulian făcu să fie chemat și bătrânul medic al familiei. Constatară o dublă pneumonie. Ambii plămâni în aprindere. Astăzi grav. Bătrânul său coleg încreți din frunte. Cu Iulian se'ntorcea lumea. Simțea arsuri la toate încheieturile. Veghia până la miezul nopții, ținând mereu de mână pe Olga și măsurându-i temperatura. Iar dimineața, până ce nici nu se făcea încă bine ziua, fu iarăși lângă pacientă. Nu dormise de altfel toată noaptea. Niște friguri de nervi îl cuprinseseră și era palid și foarte trist, mai ales că pe Olga o găsi în stare mai rea de cum o lăsase. Temperatura îi crescuse peste 39 grade. Așa mai putea să răspundă scurt la câte o întrebare. Numai cu ochii îi privea țintă pe Iulian. Părea că nu mai trăește decât când el e acolo. Când lera flus sta cu ochii închiși și durerea întregă ce o copleșea; și cea trupească și cea sufletească, se descărcău în lacrimile ce i se lăveau discret de sub gene.

El o încuragea, îi vorbea mereu, încerca tot, ca să-i aline junghiturile cari deveniseră așa de grozave, în cât, biata își mușca buzele și mâinile și le sîcleștea... Orice doctorie era fără efect.

Se hotărâră atunci să-i aplice cataplasmă. Și pe când Olga aia, bătrânul doctor desprindea umerii cămășii, Iulian nu știa ce să facă: să ajute colegului său, ori să privească cu nesațu formele clasice ale fecioarei care-i ieșise în cale parcă numai pentru a-l face să simtă viața întregă ca este paradisul pierdut... Albă, ca zăpada, cu rotunjimea umerilor ce păreau o poezie iar sâmurile niște iluzii, Olga, hotărât era nu fiintă pământeană, ci simbol al extasului. Iulian trebiu s'o ridice și astfel să se atingă de acel trup care-i părea materie numai într'un cât l'ardea într'un foc mistuitor. Dar încolo imortalizată numai așa și-o putea închipui...

Ca medic avusese atâtea prilejuri să vadă multe trupuri frumoase.

Acum însă se simțea ca-și când țara în fața cerului deschis și luminos. Iar când după câte-va minute Olga își revenise în fire și deschizându-și ochii îi

șopti: «Nu mă lăsa să mor», — îi venea să se arunce în genunchi, el doctorul, pentru care totul în natură este o moleculă, fibră și circulație, să mulțumească Cerului că i-a făcut parte a cunoaște ceia ce nu se poate explica în laboratoare ci se simt numai cu inima și desconcentrează cea mai luminată minte.

Un haos îi era sufletul în care fericire, durere și îngorare se amestecă așa de furtunos, în cât simțea că se gârbovește sub atâtea greutate, de care ar mai scăpa însă dacă ar plânge și blestema.

Olga se simți de altel ceva frai răcorită. Când se văzu însă cu i-teg pieptul o rară și când e-t pasim-leto-sige-lu că nu știa să distingă: oare ce i mai mare sau ce o simt că Iulian o ține în brațe. Ori durerea cumplită sale boale... Ar fi vrut să-l roage pe el să se despărteze ori cel puțin să nu aștepte când bătaie ul medic îi făcea o operație. Ea însă el își pierdu e însă compănu și nu era în stare să ajute nimic... Strângă-lă deci cu tînd e-te mâna lui Iulian și aproape speria își alipea capul de obrazul lui și închizând ochii se simțea ca și când s'ar urca spre cer... Ah, în ce foc ardea. Presimțea că nu mai scapă dar se măgăia: se poate oare un sfârșt mai dulce decât sub privirea unor ochi cari se topeau și ei de un dor nemărginit?...

Trei zile a fuit această stare în care desigur doctorul Iulian a suferit mai greu decât boala. Olga mai mult aia de cât era linpede cu conștiința.

Mama ei își frângea mâinile, dar spera cu toate acestea. Doctorul însă pe fiecare zi pierdea din curagiu și nădejde... «Nu mă lăsa», — îi șoptea ea și lacrimile îi curgeau șiroiu pe obraji ferbinți.

A patra zi dimineața Iulian întruni pe încă un coleg în consultație. El asculta aiurit, ceia ce de altel știa și simțea: că pe Olga numai o minune dumnezeiască o mai poate scăpa. Temperatura se apropia de maximul cât poate suporta omul. Tot ce au răușit s'ajungă prin măsurile prescrise de știința medicală, a fost, că Olga numai spre seară a intrat în agonie. Oura i-se încheștase, ochii abea-i mai deschidea, ș'atunci ca să privească vag, inconstient; doar în mână îi mai rămase un instinct: căuta adică și strângea mereu mâna lui Iulian, buzele și le mișca, parcă ar voi să spună ceva, dar glasul i-se stingea pe buze.

Când suna clopotul de seară, în cer, era cu un suflet curat mai mult, iar pe pământ, într'o inimă omenească, atâtea jale, în cât să-i plângi de milă.

Moartea deslegase o problemă pe care viața o dase parcă numai pentru a se-cera victime.

Dela mormântul Olgei, Iulian se duse d'adrechtul acasă, la maică-sa. Era bolnav de oboseală multă, ziceau toți... Cine, văzându-l într'un astfel de cerc, s'ar fi putut gândi, că el n'a căutat liniștea dela țară, decât să-și înmormânteze în pace singura dragoste ce i-a lucit în viață.

Arad, 24 Noembrie 1901.

A ajuns la perfecție

în redarea tonurilor, fie proză,
:: cânt, ori muzică, gramofonul ::

„EUFON“

unicul aparat vorbitor fără corn, patentat, care este scutit de scârțeturi; impresionând plăcut urechile. Prin lipsa cornului devine un obiect de podoabă al casei și un aparat de distracție artistică în ori-care familie. În vile e foarte plăcut și amuzant. Imprintate cu descriere amănunțită, preț-curent și conspect despre toate plăcile ar-

tistice corespunzătoare trimite

Societatea pe acții **MUSICA**

(director **STENBERG DEZSŐ**)

depozit de planșe (9-25)

Budapest, Teréz-körut 1. Telefon 4-81.

A eșit de sub tipar broșura

„DIAGNOZA“

studiu asupra situațiunii poli-

tice a Românilor din Ungaria

DE

Dr. **EMIL BABEȘ.**

:: Editura autorului. ::

Se poate comanda pe lângă trimite-rea anticipativă (prin mandat postal) a prețului dela autor (**Budapesta, IV., Gróf Károlyi-utca 14.**) Broșura se află și la librăriile mai mari din provincă.

Prețul unui exemplar (240 pagini): (inclusive porto) pentru Austro-Ungaria 3 coroane, pentru Ro-

:: mânia și străinătate 4 Lei. ::

„ Institutul terapeutic „
pentru tămăduirea de tot felul de

boale venerice

al lui

Dr. KAJDACS

fost medic de regiment și me-
dic primar de spital

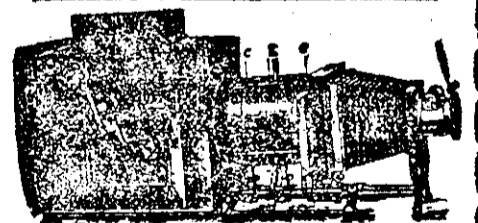
Budapest, VII., József-körut 2. szam.

Este călduros recomandat în cazuri de boale venerice la bărbați și femei, de maladii de sânge, de piele, de nervi, si-filis și impotență, de șira spinării și de tot felul de boale femești.

Consultațiuni medicale dela 9-4 d. a. și dela 7-8 seara. — La scrisori se trimite răspuns. — Tratatment medical conștiințios și cu succes. (11-25)

MARX ÉS MÉREI

:: fabrică de aparate științifice ::
Budapest VI., Bulosu-u. 7.
:: Stabiliment de fabrică propriu. ::

Isvorul cel mai bun și mai efin pentru comandarea recvizitelor de învățământ la școalele primare.

Liferanții regulați al școalelor
:: lelor medii românești. ::

Montăm modern sale de învățământ pentru fizică și chimie.

16 HP — 90 de muncitori — (10-50)